

огледа се предпазливо и хукна със шумни стъпки към Шарената чешма. Там вече нетърпеливо я чакаше друга детска сѣнка, прилепнала до чешмата.

— Митко, ти ли си? Защо се забави толкова време? Отъ цѣлъ часъ те чакамъ, — промърмори сърдито Пешо и се отлепи отъ чешмата.

— Абе, знамъ, че ме чакашъ, но старитѣ ме забавиха! Тѣ като че подушиха нѣщо, та заключиха отвѣнъ вратата на стаята ми, ама пакъ се измъкнахъ — скочихъ презъ прозореца и после презъ оградата... хопъ на улицата! Е, какво стана? Пипна ли го...

— Ето го! Но доста зоръ и азъ видѣхъ, докато го взема... А сега на кжде ще отиваме?

— Къмъ Велковото кладенче! Дѣдо Цоньо ми каза, че около него имало закопанъ цѣлъ казанъ съ жълтици... Дръжъ търнокопа и да тръгваме! Азъ ще нося лопатата и чука...

Пешо се съгласи мълчаливо, нарами търнокопа, прибора внимателно уреда на чича Серги подъ мишницата си, и двамата търсачи на заровени жълтици се изгубиха съ леки стъпки къмъ Велковото кладенче.

Градскиятъ часовникъ удари единъ пжтъ, когато тѣ преминаха мочуритѣ подъ кладенчето и спрѣха предъ него...

Сжщата вечеръ дѣдо Шипко Бърдето, пазачтъ на резервоара за градския водопроводъ надъ Велковото кладенче, си бѣше легналъ следъ едно дължко преседяване въ кръчмичката при първия километъръ. По полунощъ той се пробуди и почувствува, че стомахтъ му гори отъ изпитата ракия.

— Я гледай ти... Запалила се е пущината! Хм... ще трѣбва да ѝ метна едно бърде вода, за да я загася — иначе ще ме изгори живъ, каквато е пламнала! — рече си дѣдо Шипко, облиза изсхналитѣ си устни и потърси стомната.

Стомната бѣше праздна.

— Е, нѣма какво да се прави: видѣло се е, че трѣбва по никое време да ходя на кладенчето за вода.

И той излѣзе навънъ. Въ тъмнината приличаше съ бѣлата си риза и бѣлитѣ си дълги гащи на прѣспа снѣгъ, която бавно-бавно пълзѣше къмъ кладенчето.

Въ сжщото време Пешо и Митко бѣха вече открили кжде да копаятъ. Следъ като бѣха дълго време обикаляли кладенчето, калаената топка на чудния уредъ изведнѣжъ климна къмъ земята, и имъ показа кжде е скрито имането.

Обвзети отъ трескаво нетърпение часъ по-скоро да ударятъ въ казана и безъ да си продуматъ нито дума, тѣ се пипнаха за уредитѣ и се запретнаха здравата на работа.

Копаета и... копаета!

Копаета и тогава, когато дѣдо Шипко, клатушкайки се, приближи кладенчето. Но тѣ не виждаха нищо друго, освенъ ямата предъ тѣхъ, която всѣка минута ставаше все по-голѣма и по-голѣма. Сепнаха се, едва когато нѣкой се прокашля близу-близу до тѣхъ.

Пешо изпусна търнокопа и замръзна на мѣстото си. Точно срещу него въ тъмнината бавно плаваше една дълга, като върлина, бѣла сѣнка...

— Вампиръ! — мина като мълния презъ главата му.

Обвзетъ отъ ужасъ и съ шръкнали коси, той се обърна къмъ Митка, но видѣ само... петитѣ му. Митко съ всички сили летѣше къмъ градчето — захвърлилъ безславно лопатата си. Следъ мигъ подирѣнего хукна съ подкосени крака и Пешо.

А тамъ — при Велковото кладенче край изкопаната праздна яма, останаха, като пушки на сразени войници, търнокопа, лопатата, чука и... чудниятъ уредъ на чичо Серги, за да се чуди надъ него чакъ до сутринята дѣдо Шипко Бърдето.

Георги Русафовъ